

Cienot un atzīstot katras Baznīcas viedokli, Latvijas Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas Ārpus Latvijas pārstāvji vēlas izteikt savu nostāju par sieviešu ordinācijas jautājumu, kas pēdējā laikā Latvijā tiek no jauna pārrunāts.

Dažādas kristīgās Baznīcas mūsdienu pasaulē uz Evaņģēlija vārdiem bieži liek atšķirīgus uzsvarus. Kā redzam, tas attiecas arī uz sieviešu ordinācijas jautājumu. Šobrīd lielākā daļa pasaules luterāņu Baznīcu, kā arī anglikāņu un citas protestantu konfesijas sieviešu ordināciju uzskata par pašu par sevi saprotamu praksi, kas ir saskaņā ar Evaņģēliju. Pasaules lielajās protestantu konfesijās sieviešu – mācītāju darbs nes arvien lielāku svētību, tām skaidri paužot un sludinot Kristus vēsti, kā arī pārvaldot sakramentus. To pateicībā Dievam pieredz arī Latvijas Evaņģēliski Luteriskā Baznīca Ārpus Latvijas.

Pasaules Luterāņu Federācijas - kuras sastāvā ir gan Latvijas Ev. Lut. Baznīca (LELB), gan Latvijas Ev. Lut. Baznīca Ārpus Latvijas (LELBĀL) - 2007. gadā pieņemtajā Lundas dokumentā, iedaļā „Par Ordinēto Sieviešu un Vīriešu Kalpošanu” (*Ordained Ministry of Women and Men*) 40. un 41. punktā

(http://www.lutheranworld.org/LWF_Documents/LWF_The_Lund_Statement_2007.pdf)

ir teikts: „Diemžēl baznīcas vēsturē sieviešu loma ir tikusi apslāpēta. Kā piemēru var minēt sievieti Jūniju, kuru apustulis Pāvils sauc par apustuli (Rom 16) (un, kas Bībeles tulkojumos nepatiesi tiek attēlota kā vīrietis). Nereti pat šo sieviešu vārdi ir aizmirsti, piemēram, sieviete pie akas (Jņ 4) vai Filipa meitas (Apd 21), kurām ir praviešu dāvanas. Gadsimtiem ilgi luterāņu baznīcās, tāpat, kā citās konfesijās, ir tikuši ordinēti tikai vīrieši. Šobrīd lielākā daļa luterāņu baznīcu ordinē arī sievietes. Tas atspoguļo mūsu atjaunoto izpratni par Bībeles liecību. Sieviešu ordinācija pauž pārlicību, ka baznīcas misijas papildīšanai ir nepieciešams gan vīriešu, gan sieviešu kalpošanas pienesums Vārdā un Sakramentā. Ierobežojot ordinēto kalpošanu, to attiecinot tikai uz vīriešiem, tiek apslāpēta Baznīcas patiesā būtība, kas pauž izlīdzināšanos un vienību Kristū, vienā kristībā, kas ir pāri tautības, sociālā statusa un dzimuma robežām (Gal 3:27-28)...” Pasaules Luterāņu Federācijas astotā asambleja deklarēja: „ Mēs pateicamies Dievam par lielo un bagātinošo dāvanu Baznīcai, kuru ar sieviešu ordināciju ir atklājušas daudzas PLF

locekles – Baznīcas. Mēs lūdzam Dievu, lai visas PLF sastāvā esošās Baznīcas, kā arī citas Baznīcas mūsu ekumēniskajā ģimenē atzītu dāvanu, kuru Dievs sniedz ar sieviešu ordināciju garīdznieka amatā, kā arī sievietēm kalpojot citos Kristus Baznīcas vadošos amatos.”

Tāpat arī Pasaules Baznīcu Padomes (*World Council of Churches*) 1982. gadā pieņemtajā Limas dokumentā 18. paragrāfā ir teikts: „*Baznīcas, kas ordinē sievietes, to dara, vadoties no Evaņģēlija un garīgā amata izpratnes, kuras pamatā ir nopietna teoloģiskā pārlicība, ka Baznīcas ordinētai garīdzniecībai trūkst pilnības, ja tā ir ierobežota ar vienu dzimumu. Šo teoloģisko pārlicību pastiprina to gadu pieredze, kopš sievietes ir uzņemtas ordinētajos amatos. Šīs baznīcas ir atzinušas, ka sieviešu dāvanas ir tikpat plašas un dažādas, kā vīriešu un, ka viņu kalpošanu Svētais Gars svētī tikpat pilnīgi, kā vīriešu kalpošanu. Neviena no tām nav radusi iemeslus revidēt savu lēmumu”*(http://www.oikoumene.org/fileadmin/files/wcc-main/documents/p2/FO1982_111_en.pdf).

Arī Latvijas Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas Ārpus Latvijas pārstāvji uzskata, ka Evaņģēlija vēsts par salīdzināšanos Kristū tiek ierobežota, kad sievietēm ir liegta iespēja kalpot Baznīcā, sludinot Kristus pestīšanas vēsti un izdalot sakramentus.

Bībele ir un mūžīgi paliek mūsu Svētie Raksti (*sola fide, sola gratia, sola scriptura*). Bībelē savus argumentus pamato gan tie, kas ir pret sieviešu ordināciju, gan arī mēs, kas to atbalstām. Tomēr tā vietā, lai savu uzskatu par vai pret sieviešu ordināciju balstītu tikai vienā vai otrā Bībeles pantā, mēs arī vēlamies uzsvaru likt uz to, cik daudz dzīvā Evaņģēlija vēsts ir pausta gan no sieviešu, gan vīriešu mutes. M. Luters savas dzīves laikā apliecināja, ka katrs, kas ir kristīts, ir aicināts uz priesterību. Tā mēs uzskatām, ka luteriskajā tradīcijā ir atvērta iespēja baznīcā kalpot, tikt ordinētam, sludināt Evaņģēliju un izdalīt sakramentus ikvienam, kas uz to ir sajutis aicinājumu, guvis šim mērķim nepieciešamo izglītību un ir saņēmis draudzes aicinājumu. Arī luteriskajos apliecības rakstos nekas specifiski un tieši nenorāda uz to, ka sievietes nevarētu kalpot garīdznieka amatā. Tā vietā mēs tur redzam apliecinājumu, ka „atjaunotai” baznīcai ir arvien jāatjaunojas un jāmainās (*ecclesia reformata semper reformanda est secundum verbum dei*).

Izvairīšanās no sieviešu ordinācijas, dziļāk skatoties, bieži vien pamatojas nevis teoloģiskos, bet gan personīgos, sabiedriskos, sociālos vai ekonomiskos apstākļos. Tas īpaši ir vērojams tur, kur ir nostiprinājušās stingras hierarchālas un patriarchālas struktūras, kas bieži ar bažām raugās uz iespējamām draudēm savai drošībai. Šāda patriarchāla un hierarchāla struktūra neapšaubāmi ļoti stingri bija jūtama arī apustuļa Pāvila laikā un arī Pāvils bija pakļauts sava laika sabiedrības sociālajām normām. Tādēļ arī Pāvila vārdi 1 Tim 2, 12 un 1 Kor 14, 35, kas tiek izmantoti kā nopietnākie pamatojumi nostājā pret sieviešu ordināciju, nevar būt mums noteicošāki par Jēzus atkārtoti pausto izaicinājumu sava laika sabiedriskajiem un sociālajiem pieņēmumiem, kas izslēdz no noteiktām sfērām citus, tai skaitā – sievietes no „mācīšanas” vai „runāšanas draudzes sapulcē”. Tāpat Pāvils pats apstiprina, ka sievietes arī viņa laikā runā kā pravietes (*Katrs vīrs, kas Dievu lūdz vai runā kā pravietis ar apsegtu galvu, apkauno savu galvu. Bet katra sieva, kas ar neapsegtu galvu lūdz Dievu vai runā kā praviete, dara kaunu savai galvai, jo tā ir tāpat kā apcirpta. 1 Kor 11, 4-5.*). Pāvila vēstulē Filemonam 2 un 1 Kor 16, 19 arī noprotam, ka sieviete ir viena no draudzes vadītājām. Ļoti skaidri tas ir arī izteikts Apd 16, 14-15 un Kol 4, 15 (*sveicināt brāļus Lāodikejā un Nimfu ar viņas mājas draudzi*).

Visbeidzot, jāņem vērā, ka pats Kristus aicināja Mariju Magdalēnu un Mariju pirmās pasludināt pašu lielāko un svarīgāko vēsti – Viņa augšāmcelšanos. (*Un redzi, Jēzus nāca tām pretim un sacīja: "Esiet sveicinātas!" Bet tās piegāja pie Viņa, apkampa Viņa kājas un krita Viņa priekšā pie zemes. Tad Jēzus saka uz tām: "Nebīstieties, eita un sakait to Maniem brāļiem, lai viņi noiet uz Galileju, un tur viņi Mani redzēs (Mt 28, 9-10) un Mk 16:1-9.* Tādēļ mūsu jautājums ir: kas ir šobrīd Baznīcai svarīgāks: paša Kristus aicinājums vai senās sabiedrības hierarchālās, sociālās normas, kas neskaidri atblāzmojas mūsu laikā?

Mēs varam teikt, ka sieviešu ordinācija mūsu Baznīcā gan Latvijā, gan ārpus Latvijas ir nozīmīga tradīcijai, kas Baznīcu laika gaitā arvien vairāk ir bagātinājusi. Latvijas Ev. Lut. Baznīca Ārpus Latvijas ar pateicību Dievam piemin arī Atmodas laiku, 1989. gada Latvijas Ev. Lut. Baznīcas 14. Sinodes balsojumu, kur skaidri tika pausts atbalsts sieviešu ordinācijai (sk. 1990. gada Baznīcas kalendārs, 90. lpp.). Tādēļ izsakām

atbalstu sieviešu ordinācijas atjaunošanai Latvijas Evaņģēliski
Luteriskajā Baznīcā.

(Izmantoti materiāli arī no 2008. gada 27. - 29. martā Ženēvā,
Pasaules Luterāņu Federācijas Teoloģijas Departamenta pārraudzībā
pieņemtā dokumenta „The Ongoing Reformation of The Church: The
Witness of Ordained Women Today”

([http://www.lutheranworld.org/What_We_Do/DTS/DTS-Documents/DTS-
Ongoing_Reformation-2008.pdf](http://www.lutheranworld.org/What_We_Do/DTS/DTS-Documents/DTS-Ongoing_Reformation-2008.pdf))

| **LELBĀL VIRSVALDE**